

УКРАЇНЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

Парох: **о.Тарас Свірчук, ЧНІ**

Сотрудник:

о. Василь Чавага, ЧНІ

Дяк та диригент церковного хору:
Михайло Стащишин

Pastor:

Rev. Taras Svirchuk, CSsR

Assistant pastor:

Rev. Vasyi Chavaha, CSsR

Cantor & choir director:

Michael Stashchyn

**Marriages & Baptisms by
appointment only**

Address: 719 Sanford Ave.,
Newark, NJ 07106-3628

Phone: (973) 371-1356

Web site: www.stjohn-nj.com

E-mail: stjohn-nj@outlook.com

Facebook: St. John Ukrainian

Catholic Church Newark NJ

YouTube: St. John UCC Newark NJ

Preschool: (973) 371-3254

“Ми зодягнулися у відразливу одіж
наших прогрішень, і прогнано нас зі сві-
тлиці радости, тому наділи нас, Боже,
своїм несказанним милосердям і, як
блудного сина, помилуй нас”
(Стихири з Вечірні другої неділі посту).

“I have clothed myself in soiled the rags of
sin. I have lost my wedding garment and joy
of the marriage banquet. Show me Your com-
passion beyond understanding, receive me as
the prodigal and have mercy on me”
(Vespers, 2nd Sunday of Lent).

SECOND SUNDAY OF LENT

Sunday tropar, tone 6: Angelic powers were upon Your tomb* and the guards became like dead men;* Mary stood before Your tomb seeking Your most pure body.* You captured Hades without being overcome by it.* You met the Virgin and granted life.* O Lord, risen from the dead, glory be to You.

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit.

Kondak of the 2nd Sunday of Lent, tone 4: Now is the proper time for cultivating virtue;* judgment is at the door.* And so let us fast;* let us show tears of remorse and bring alms;* let us cry out:* "Our sins are more numerous than the sands of the seas.* Forgive us, Creator of all,* that we may obtain crowns of incorruption."

Now and for ever and ever. Amen!

Theotokion, tone 4: By your birth, O immaculate one*, Joachim and Anna were freed from the reproach of childlessness*, and Adam and Eve from the corruption of death*. And your people, redeemed from the guilt of their sins*, celebrate as they cry out to you: * "The barren one gives birth to the Mother of God and nourisher of our Life".

Prokimen, tone 5: You, O Lord, will guard us and will keep us from this generation, and for ever.

verse: Save us, Lord, there are no devout men left.

Epistle: A reading from the Epistle to the Hebrews (1:10 - 2:3)

Lord of old you established the earth, and the heavens are the work of your hands. They will perish, but you remain; all of them will grow old like a garment. You will roll them up like a cloak, like a garment they will be changed. But you are the same, and your years will have no end. To which of the angels has God even said, "Sit at my right hand till I make your enemies your footstool?" Are they not all ministering spirits, sent to serve those who are to inherit salvation? In view of this, we must attend all the more to what we have heard, lest we drift away. For if the word spoken through angels stood unchanged, and all transgression and disobedience received its due punishment, how shall we escape if we ignore a salvation as great as ours? Announced first by the Lord, it was

ДРУГА НЕДІЛЯ ПОСТУ

Тропар воскресний, глас 6: Ангельські сили на гробі твоїм* і ті, що стерегли, змертвіли* і стояла Марія у гробі,* шукаючи пречистого тіла твого.* Полонив Ти ада, та не спокусився ним,* зустрів еси Діву, даруючи життя.* Воскреслий з мертвих Господи, слава Тобі.

Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові.

Тропар 2-гої неділі посту, глас 4: Нині час для діяння явився, * при дверях суд, * востаньмо, отже, постячися, * принесім сльози благання з милостинями, взиваючи: * Ми согрішили більше піску морського, * але ослаби, Творче всіх, щоб ми прийняли нетлінні вінці.

І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Богородичний, глас 4: Йоаким і Анна з неслави бездітності* і Адам і Єва від тління смерти визводилися, Пречиста,* у святім різдві твоїм.* Його празнують люди твої,* з провини прогрішена ізбавлені,* як кличуть до Тебе.* Неплідна родить Богородицю* і кормительку життя нашого.

Прокімен, глас 5: Ти, Господи, захорониш нас і збережеш нас від роду цього і повік.

стих: Спаси мене, Господи, бо не стало праведного.

Апостол: До Євреїв послання святого апостола Павла читання (1:10 - 2:3)

"Ти, Господи, напочатку заснував землю і небеса - діло рук твоїх. Вони загинуть, ти ж перебуваєш; усі, мов одежа, постаріються. Ти їх, неначе одєжину, згорнеш і, немов одежа, вони зміняться. Ти ж - той самий, і літа твої не скінчаться." До кого з ангелів він коли мовив: "Сідай праворуч мене, доки не покладу твоїх ворогів підніжком під твої ноги?" Хіба ж не всі вони служебні духи, що їх посилають до послуг тим, які мають успадкувати спасіння? Тому ми мусимо вважати дуже пильно на те, що почули, щоб, бува, нас не знесло з дороги. Бо коли слово, оголошене ангелами, було таке зобов'язуюче, що всякий його переступ і непослух приймав справедливую кару, то як утечемо ми, коли занедбаємо таке велике

confirmed to us by those who had heard him.

Alleluia, tone 1:

verse: God gives me vindication, and has subdued peoples under me.

verse: Making great the salvation of the king, and showing mercy to His anointed, David, and to His posterity for ever.

Gospel: Mark 2:1-12

At that time when Jesus came to Capernaum after a lapse of several days and word got around that he was at home. At that they began to gather in great numbers. There was no longer any room for them, even around the door. While he was delivering God's word to them, some people arrived bringing a paralyzed man to him. The four who carried him were unable to bring him to Jesus because of the crowd, so they began to open up the roof over the spot where Jesus was. When they had made a hole, they let down the mat on which the paralytic was lying. When Jesus saw their faith, he said to the paralyzed man, "My son, your sins are forgiven." Now some of the scribes were sitting there asking themselves: "Why does the man talk in that way? He commits blasphemy! Who can forgive sins except God alone?" Jesus was immediately aware of their reasoning, though they kept it to themselves, and he said to them: "Why do you harbor these thoughts? Which is easier to say to the paralytic, 'Your sins are forgiven, or to say, 'Stand up, pick up your mat, and walk again.'? That you may know that the Son of Man has authority on earth to forgive sins" (he said to the paralyzed man), "I command you: Stand up! Pick up your mat and go home." The man stood and picked up his mat and went outside in the sight of everyone. They were awestruck; all gave praise to God saying, "We have never seen anything like this!"

Instead of "Indeed, it is fitting": In you, Lady full of grace, all creation rejoices, the world of angels and the human race. Sanctified temple, spiritual paradise, boast of virgins, God took flesh from you and became a child; He was God before the ages. He made your womb a throne and made it more encompassing than the heavens. In you, Lady full of grace, all creation rejoices, glory be to you.

Communion Hymn: Praise the Lord from the heavens, praise Him in the highest. Alleluia! Alleluia! Alleluia!

спасіння? Воно, спочатку проповідане Господом, було підтвержене нам тими, що його чули.

Алилуя, глас 1:

стих: Бог, що дає відплату мені і покоров народи мені.

стих: Ти, що величаєш спасення царя і твоїх милість помазаникові своєму Давидові і сімені його до віку.

Євангеліє: Від Марка 2:1-12

В той час коли ж по кількох днях Ісус повернувся до Капернауму, чутка пішла, що він у домі. І там зібралось стільки народу, що не було більш місця, навіть перед дверима; а він промовляв до них словом. І от прийшли до нього, несучи розслабленого; несли його четверо. А що із-за народу не могли донести до нього, розкрили стелю над місцем, де він був, і отвором спустили ліжко, на якому лежав розслаблений. Ісус, уздрівши їхню віру, до розслабленого й каже: Сину, відпускаються тобі твої гріхи. А були й деякі книжники, що сиділи там та міркували собі: І як може цей так говорити? Він богохульствує! Хто може прощати гріхи, крім одного лише Бога? Ісус же, вмиць збагнувши духом, що вони таке собі думають, до них і каже: Чого таке ось намислюєте у ваших серцях? Що легше - сказати розслабленому: Відпускаються тобі гріхи, а чи сказати: Встань, візьми твоє ліжко й ходи? Та щоб ви знали, що Син Чоловічий має владу на землі гріхи відпускати, - мовить до розслабленого: Кажу тобі: Встань, візьми твоє ліжко і йди до свого дому. Устав той - і зараз же, взявши ліжко, вийшов на очах всіх; тож чудувалися всі, хвалили Бога й мовляли: Ніколи ми такого не бачили!

Замість "Достойно": Тобою радується, Благодатная, всяка твар, ангельський собор і чоловічеський рід, освящений храм і раю словесний, дівственна похвало, що із неї Бог воплотився і младенцем став – перед віками сущий Бог наш. Лоно бо Твоє престолом сотворив і утробу Твою просторішою небес учинив. Тобою радується, Благодатная, всяка твар, слава Тобі.

Причасний: Хваліте Господа з небес, хваліте його в вишніх. Алилуя! Алилуя! Алилуя!

TODAY
CYM invites you
to our church hall for breakfast!

СЬОГОДНІ
СУМівці запрошують Вас
до церковної залі на сніданок!

We express sympathy and prayers to the family and friends on the death of
+Clement M Daly.
May God grant him eternal rest!
Vicnaya Pamiat'!

Висловлюємо щирі співчуття і засилаємо молитву родині та знайомим з приводу смерті
+Клемент Делі.
Вічная пам'ять!

We express sympathy and prayers to the family and friends on the death of
+Miriam Mychalczak.
May God grant her eternal rest!
Vicnaya Pamiat'!

Висловлюємо щирі співчуття і засилаємо молитву родині та знайомим з приводу смерті
+Міріам Михальчак.
Вічная пам'ять!

We express sympathy and prayers to the family and friends on the death of
+Alex Oleh Pastushenko.
May God grant him eternal rest!
Vicnaya Pamiat'!

Висловлюємо щирі співчуття і засилаємо молитву родині та знайомим з приводу смерті
+Олега Пастушенко.
Вічная пам'ять!

We invite you to join us for our
LENTEN MISSION

Schedule:

Saturday — March 9th

5:00pm - Divine Liturgy & mission sermon

Sunday – March 10th

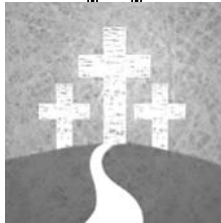
8:30 am - Divine Liturgy & mission sermon
10:00am - Divine Liturgy & mission sermon

Monday—March 11th

6:00 pm - Stations of the Cross & mission sermon

Tuesday—March 12th

6:00 pm - The Akathist to the Divine Passion of Christ & mission sermon

Запрошуємо Вас на
РЕКОЛЕКЦІЇ

Розпорядок реколекцій:

Субота — 9-го березня

5:00 pm — Свята Літургія та реколекційна наука

Неділя - 10-го березня

8:30 am - Свята Літургія та реколекційна наука

10:00 am - Свята Літургія та реколекційна наука

Понеділок - 11-го березня

6:00 pm - Хресна Дорога та реколекційна наука

Вівторок - 12-го березня

6:00 pm - Акафіст до Страстей Христових та реколекційна наука

St. John's Charitable Fund

With the help of kind people our Charitable Fund has sent 9500 small envelopes to Ukraine. Each envelope contained a small metal angel and a short letter saying: "We join your guardian angel in praying to our merciful Lord asking to always keep you under His care." A few days ago we received a letter from Fr. Roman Syrotych of Kyiv saying: *"Hooray, hooray, hooray! The beautiful letters with little angels have already arrived. I can't imagine how much work and time went into packing these greetings of hope and support into each envelope. Thank you to everyone who took part in this effort. I have already spoken to our volunteers who visit the wounded soldiers in hospitals. They will gladly distribute the gifts of hope, which you have prepared. Yes, it is exactly hope that you have sent, because the angel and your letter are a reminder and an assurance that someone is genuinely concerned, prays for and cares about the Ukrainian soldiers in Ukraine. Besides the hospitals here in Kyiv we will try to bring this hope to soldiers in the frontlines. I also plan to send these little envelopes to the wounded in the hospitals of Zaporizhzhia. One of our volunteers at Caritas is now in the trenches in the Kharkiv region and he will help us to distribute them there. Thank you, thank you, thank you!"*

As we can see, prayerful support is very important so we invite you to join in yet another of our projects – **the writing of personal letters to soldiers**. These letters can be written by both adults and children. If your children are too young to write letters, they can draw a picture. And if the children can't think of what to say, perhaps their parents can help them. We have sent this request to various organizations in various different towns. There are VERY MANY soldiers and we would like to have as many letters as possible. So, please invite everyone that you know to join us in this good deed. The letters may be given to or sent to parish office. We have people in Ukraine who visit the frontlines often and they have promised to distribute our letters. The soldiers are making a huge sacrifice in their fight for truth and freedom. Let us support them!

This week we bought another 200 tourniquets for the soldiers in the frontlines. To date our Charitable Fund has already bought and sent 1400 excellent quality tourniquets and we know that they are instrumental in saving lives.

THANK YOU!

Благодійний Фонд св. Івана Хрестителя

Добрі люди допомогли нашому парафіяльному фонду переслати в Україну 9,500 маленьких конвертів, у кожному з яких був маленький металевий ангелик та коротенький лист, у якому йдеться наступне: «Разом з Ангелом Хоронителем молимо ласкавого Господа Бога, щоб завжди оберігав Вас». Кілька днів тому до нас написав отець Роман Сиротич з Києва: *"Ура, ура, ура! Прекрасні листівочки з ангеликами вже у нас. Дякую всім, хто потрудився і стільки їх приготував. Навіть важко уявити, скільки праці тут вкладаєно - в кожен конвертик вкласти вітання-співпереживання. Дякую Вам. Я вже говорив з нашими волонтерами, які ходять по госпіталах до поранених хлопців захисників. Вони радо даруватимуть цю надію, яку ви приготували. Так, саме надію, бо це ангелятко і ваші слова, то надія і впевненість, що хтось переживає, докладає зусиль, молиться, дбає про українських воїнів та Україну. Окрім госпіталів тут, спробуємо понести і ділитися надією там серед військових, які напередку. Також плануємо надіслати у Запоріжжя волонтерам для госпіталів, де лікуються поранені. Наш колишній працівник Карітасу зараз в окопах на Харківщині, тому Ваші листівочки пойдуть і до військових туди. Дякую, дякую, дякую!"*

Молитовна підтримка та пам'ять є вкрай важливі у другу річницю війни. Запрошуємо Вас **написати особистий лист до воїнів**. Лист можуть писати як дорослі так і діти. Якщо діти ще маленькі, вони можуть намалювати малюнок разом із батьками. Ми звернулися з цим проханням також до різних установ та до різних громад. Воїнів ДУЖЕ багато тому потрібно багато листів. Отже перекажіть, будь ласка, про наш проект кожному, кого Ви знаєте і запропонуйте їм приєднатися до нашої спільної доброї справи. Листи можна передавати або пересилати в церковну канцелярію. Підтримаймо наших воїнів!

Минулого тижня ми купили ще 200 турнікетів для воїнів на передовій. На даний час наш Фонд вже переслав 1400 якісних турнікетів які врятували не одне життя.

ДЯКУЄМО ВАМ!

Archbishop Shevchuk: 'Don't forget Ukraine!'

The Major Archbishop of Kyiv-Halych urges Catholics in Europe and around the world not to forget the ongoing suffering of the people of Ukraine, while expressing gratitude for the support and solidarity offered so far. The Head of the Greek Catholic Church in Ukraine speaks to Vatican media about the longing for peace of the Ukrainian people after two years of war, and the Church's efforts to offer material and pastoral support to them.

By Svytlana Dukhovych (vaticannews.va)

"We prayerfully ask the Lord for peace for our people, that this war ends as soon as possible; we ask Him to protect us from suffering and death. But we must be aware that He is ready to give us more than we ask. This gives us hope."

In a wide-ranging interview with Vatican media the Archbishop Major of Kyiv-Halych Sviatoslav Shevchuk describes the longing for peace of the Ukrainian people as the country marks the second anniversary of the full-scale war waged by Russia against the country on 24 February, 2022. This aspiration, he says, is accompanied every day by prayers, as every day "is accompanied by the sound of sirens and explosions" that have devastated the country in the past two years.

Q. For two years now, many people in Ukraine wake up almost daily to the sound of sirens and explosions. Others read the news with concern. The thoughts of many go to their loved ones who are at the front or in very dangerous places. What are your first thoughts and prayers when you wake up?

Archbishop Shevchuk My first prayer in the morning when I wake up is a prayer of thanksgiving, because when you wake up alive you already have a good reason to thank the Lord, to thank Him for the gift of a new day, the gift of life that you must transform into the gift of yourself to God, to your Church, to your people.

Lately, I have found the sense of this prayer of thanksgiving in these words of the Prophet Isaiah: "Then you shall call, and the Lord will answer; you shall cry, and he will say, 'Here I am.' (cf. Is 58:9)."

It truly strikes me and gives meaning to the other prayers because it is a word of hope: it says that the Lord is more ready to give than we are to ask. Obviously, we ask the Lord for peace for our people, we ask that this war ends as soon as possible, we ask the Lord to protect us from suffering, from death. But before beginning this prayer with our requests, it is important to be aware that the Lord is more ready to give than we are to ask. This gives us hope.

Q. War brings death, suffering, produces hatred and creates serious social problems. How does the Church seek to address all this?

Archbishop Shevchuk I must say that in these two years of full-scale invasion – but in fact the war has been going on for ten years – our Church has de-

Блаженніший Святослав до світу: не забувайте про нас, солідарність рятує життя!

У інтерв'ю для ватиканських медіа, яке було записане італійською мовою, з нагоди другої річниці повномасштабної війни Росії проти України Глава Української Греко-Католицької Церкви говорить про тривоги та про джерело надії, а також про головні виклики, що стоять перед Церквою в тому, що стосується супроводу народу в перспективі лікування ран, завданих війною.

Світлана Духович – Ватикан (vaticannews.va)

«Ми просимо у Господа миру для нашого народу, ми молимося, щоб ця війна якнайшвидше закінчилася, ми просимо, щоб Господь захистив нас від страждань, від смерті. Але важливо усвідомлювати, що Господь більше готовий дати, ніж ми просити. Це дає нам надію». Так Блаженніший Святослав, Глава Української Греко-Католицької Церкви, в розмові з ватиканськими медіа описує прохання, які щоденно підносяться до неба з уст людей, які вже два роки страждають від повномасштабної війни.

Ваше Блаженство, вже два роки багато людей в Україні майже щодня прокидаються від звуків сирен та вибухів. Інші з тривогою читають новини. Думки багатьох линуть до своїх близьких, які перебувають на фронті або в дуже небезпечних місцях. Куди линуть Ваші думки, коли Ви прокидаєтеся, і про що Ваші перші молитви?

Першою ранковою молитвою, з якою я прокидаюся, є молитва подяки. Тому що насправду кожного ранку, коли ти прокидаєшся живим, ти вже маєш глибоку причину дякувати Господу, дякувати за дар нового дня, дар життя, який ти маєш перетворити на дар себе Богові, своїй Церкві, своєму народові. Останнім часом я знаходжу сенс цієї подячної молитви в цих словах пророка Ісаї: «Ще поки ти говориш, Я відповім: Ось Я» (пор. Іс 58,9). Це дійсно щось, що мене вражає і надає сенсу іншим молитвам, бо це слово надії: воно говорить про те, що Господь більше готовий давати, ніж ми просити. Очевидно, що ми просимо у Господа миру для нашого народу, молимося, щоб ця війна якнайшвидше закінчилася, просимо, щоб Господь захистив нас від страждань, від смерті. Але перед тим, як починати цю молитву з нашими проханнями, важливо усвідомлювати, що Господь більше готовий давати, ніж ми просити. Це вселяє в нас надію.

Війна несе смерть, страждання, викликає ненависть і породжує серйозні соціальні проблеми. Як Церква намагається протистояти всьому цьому?

Мушу сказати, що протягом цих двох років широкомасштабного вторгнення, бо насправді це вже десять років війни, наша Церква виробила певний

veloped a particular type of pastoral care that I call a 'pastoral care of mourning' because we must accompany the people who cry, who suffer, who grieve the loss of their loved ones, their home, their world.

It is a challenge because it is very easy to be pastors of happy people. Perhaps today Western culture needs what we would call a 'pastoral care of pleasure', or 'pastoral care of comfort', that is a pastoral care for the consumerist world. The Holy Father often says that this pastoral care means warning the modern man against this culture of waste that seeks ever more intense pleasure with less responsibility. But in the context of war, we are faced with a completely different challenge: we live the tragedy of the destruction of our country, of our cities every day, every day we face death, and unfortunately, we still don't know when all this is going to end. Therefore, we are faced with a situation of deep suffering of our people and we often we feel powerless.

What can we do? Sometimes priority is given to being present rather than doing something: being there with the people who cry trying to show that the Lord is with us. Finding appropriate words for a mother who is mourning the death of her son, finding words to say to young person who has lost his legs and does not know how to live, or a child who has seen his mother's death. What can you say to this poor child who doesn't know how to relate with other people but also with himself?

This pastoral care of mourning is a challenge, but it is also a pastoral care of hope, because we see that the Christian faith calls us to bring the hope of Resurrection in the midst of people grieving their losses. This is our life, the life of the Church, and how we proclaim the Gospel in this great tragedy of the war in Ukraine.

Q. I also wanted to ask where do you find the strength - you personally, the priests, the consecrated people - to accompany the people in this dark period?

Archbishop Shevchuk I must confess sincerely that it is a mystery. We don't really know. Only when you look back at the past two years war you can understand where you have found your strength.

Perhaps it is the same presence of God that Moses experienced in the Sinai when the Lord said to him: "You cannot see my face, for no one may see me and live." (cf. Ex 33:20). We can recognize this presence that inspires us, that rekindles our strength only by looking at the back of the Lord who passes by, who has passed through your pain.

I must say that there are specific moments when we feel bucked up: that is prayer and the Sacraments of the Church. Today we can reaffirm what Christians said in the early centuries: '*Sine dominico non possumus*', that is, without the celebration of the Eucharist, we cannot live or work.

Then there is also frequent confession: there is a

вид душпастирства, який я б назвав *душпастирством горювання*, тому що нам доводиться супроводжувати людей, які плачуть, людей, які страждають, людей, які оплакують втрату членів сім'ї, домівки, оплакують світ, в якому вони жили. Це виклик, бо дуже легко бути душпастирем для щасливих людей. Можливо, сьогодні західна культура потребує, так би мовити, «душпастирства приємностей», «душпастирства комфорту», душпастирства для людей, що живуть у світі споживання. Святіший Отець часто говорить, що ця душпастирська опіка означає застерігати сучасну людину від тієї *культури відкинення мов непотребу*, яка прагне дедалі більшого задоволення з якомога меншою відповідальністю. Але в контексті війни ми маємо справу із зовсім іншим викликом: ми щодня переживаємо трагедію руйнування нашої країни, наших міст, щодня дивимось у вічі смерті, і, на жаль, досі не маємо чіткої перспективи, коли це все закінчиться. Тому ми маємо справу із ситуацією глибокого болю нашого народу й часто почуваємося безсилами перед обличчям усього цього. Що ми можемо зробити? Іноді перевагу надається тому, щоб бути присутніми поруч з людьми, які плачуть, стараючись показати, що Господь є поруч з нами. Підібрати відповідні слова для матері, яка оплакує смерть своєї дитини, знайти слова, щоб підійти до молодої людини, яка втратила ноги і не знає, як жити далі, або до дитини, яка на власні очі бачила смерть своєї матері. Що можна сказати цій бідолашній дитині, яка не знає, як давати собі раду не лише зі стосунками з іншими людьми, але і з самою собою? Це *душпастирство горювання* є викликом, але це також душпастирство надії, бо ми бачимо, що християнська віра закликає нас нести надію воскресіння посеред людського горя. Таким є контекст нашого життя, життя Церкви і звіщення Євангелія серед цієї великої трагедії війни в Україні.

Хочу також запитати про те, звідки ви черпаєте силу, – Ви особисто, священники, богопосвячені особи, – щоб супроводжувати людей протягом цього темного періоду?

Мушу щиро визнати, що це загадка. Ми не знаємо. Лише коли ти звертаєш свій погляд на той період війни, який вже минув – два роки, – то можеш витлумачити і зрозуміти, звідки черпаєш свою силу. Можливо, це той самий досвід Божої присутності, який мав Мойсей на Синаї, коли Господь сказав йому: ти не можеш бачити мого обличчя і залишатися живим (пор. *Вих* 33,20). Ми можемо розпізнати цю присутність, яка нас надихає, яка заряджає нас силою, лише дивлячись на спину Господа, Який проходить, Який пройшов крізь твої біль. Мушу сказати, що є такі моменти, коли відчуваєш підзарядку: це, звичайно, молитва і таїнства Церкви. Ми можемо сьогодні знову підтвердити цю відому фразу християн перших століть: «*Sine*

great rediscovery of the Sacrament of Reconciliation that heals our spiritual wounds, but also those of the human psyche. Because we live in constant danger of dying at any moment. For example, I don't know whether I will still be alive in an hours' time: this is our reality. Therefore, we must always be ready to die and to present ourselves before the Lord.

Then there is also a third moment in our activity: obviously, after every bombing, after every missile attack, we perceive fear, we suffer new psychological trauma, but it is important to transform this energy of fear into action. Many people have said that after every missile attack, they notice an increase in their activity. This energy that bursts inside you when you hear the roar of explosions and the shaking of your home must be transformed into actions of solidarity, of service: doing good helps you heal, transforming your pain into solidarity with those who cry, transforming your grieving into Christian charity. This transformation from 'being' to 'acting', but in a positive, and constructive way, is something that gives us hope. Perhaps these three realities can be seen as the secret of our resilience, the secret of the Christian hope of the Ukrainian people today.

Q. So, the Ukrainian people continue to hope even though they have every reason to despair?

Archbishop Shevchuk I must say that we are wounded, but not desperate. As Saint Paul says, we are treated with contempt, but not destroyed (cf. 2 Cor 4:9). Every day we experience the death of our Lord Jesus Christ in our flesh to live His Resurrection. The people who believe in the Eternal Life, the people who believe in the Risen Christ, find hope. And I must say that hope is not an empty feeling, blindly trusting in what you do not know. No, this is not Christian hope. The sense of Christian hope is the life of the Risen One: we will certainly rise again. We already carry this hope in our life today, but it will be fully revealed only in the future life.

Therefore, Christian hope is a virtue that involves the will, your way of thinking, your reason, and your feelings. In Ukraine, we often hear the Latin phrase "Contra spem spero" (I hope against all hope), which has also become the title of a poem by the famous Ukrainian poet Lesja Ukrainka (1871-1913): we have a Christian hope against human despair. Therefore, the Christian eye can see in these conditions a light of faith that perhaps non-believers cannot perceive.

Q. During its meeting early in February the Synod of the Greek-Catholic bishops in Ukraine focused the pastoral care of the family. What are the main challenges in this area and what are you trying to do as a Church?

Archbishop Shevchuk. Today, the pastoral plan of our Church, which we have agreed upon at the Synodal level, can be summarized in the perspective of healing the wounds of the people.

dominico non possumus», тобто без звершення Євхаристії ми не можемо ні жити, ні діяти. Крім того, часті сповіді: відбувається велике відкриття Таїнства Примирення, яке зцілює наші духовні рани, але також і рани людської психіки. Бо ми щодня живемо в безпосередній небезпеці смерті. Наприклад, я не знаю, чи буду ще живий через годину: така наша реальність. Тому ми повинні бути завжди готові померти і постати перед обличчям нашого Господа. Є ще третій момент, який стосується нашої діяльності: звичайно, після кожного бомбардування, після кожного ракетного удару ми відчуваємо страх, отримуємо нові психологічні рани, але важливо трансформувати цю енергію страху в дію. Багато людей повідомяють, що після кожного ракетного удару вони помічають підвищення активності. Цю енергію, яка вибухає у тобі, коли ти чуєш гуркіт вибухів і здригання твого будинку, потрібно трансформувати в дію солідарності, в служіння: чинити добро допомагає тобі зцілитися, трансформувати свій біль у солідарність з тими, хто плаче, трансформувати свою жалобу в християнську любов. Це перетворення стану в дію, але в позитивну, конструктивну дію, є тим, що дає нам надію. Можливо, ці три реальності можна сприймати як секрет нашої стійкості, секрет сьогоднішньої християнської надії українського народу.

Отже, український народ не перестає надіятися, хоча має всі причини для відчаю?

Мушу сказати, що ми поранені, але не у відчаї. Як каже апостол Павло, ми зневажені, але не знищені (пор. 2 Кор 4,9). Щодня ми переживаємо смерть Господа нашого Ісуса Христа у нашій плоті, щоб пережити Його воскресіння. Народ, який вірить у вічне життя, народ, який вірить у воскреслого Христа, знаходить надію. І мушу сказати, що надія – це не породжене почуття, не сліпе уповання на те, чого не знаєш. Ні, не в цьому полягає християнська надія. Сенсом християнської надії є життя Воскреслого: ми неодмінно воскреснемо. Ми вже носимо цю надію в нашому сьогоднішньому житті, але повністю вона відкриється лише в житті прийдешньому. Тому християнська надія – це чеснота, яка включає волю, твій спосіб мислення, твій розум і твоє почуття. Отже, саме християнська надія відкриває перед нами нові перспективи. В Україні часто можна почути латинську фразу *Contra spem spero* (Без надії сподіваюсь), яка також стала назвою вірша відомої української поетеси Лесі Українки: ми сподіваємося по-християнськи всупереч просто людському відчаю. Таким чином, християнське око може в цих умовах розгледіти світло віри, яке, можливо, невіруюча людина не може сприйняти.

Архиєрейський синод єпископів в Україні, який засідав на початку лютого, мав як головну тему душпастирство сімей. Які головні виклики є в цій сфері і як Церква старатися

One of the priorities of this pastoral care is the pastoral care of families experiencing grieving. It is important to understand how to accompany the family, and we have conducted an in-depth analysis of the situation of Ukrainian family life. First of all, we understood that the majority of Ukrainian families, unfortunately, live in a situation of forced separation. Most men are fighting today. This means that these families live without the daily presence of a father.

Then we have massive emigration: it is estimated that 14 million Ukrainians have been forced to leave their homes. The vast majority moved within the country, especially from the eastern regions to the central and western parts.

Then, nearly 6 million people have left Ukraine. Some have returned, others have continued to stay in other countries.

This means that these families are separated because men cannot leave Ukraine. The vast majority, 80%, of Ukrainian war refugees in Europe are young women with their children. It is the great tragedy of separation.

Official statistics say that in 2023, more than 170,000 marriages were registered in Ukraine, the lowest number in the history of Ukraine since its independence. In the past there were up to 600,000 new marriages a year.

But the other data that really concerned us was that in addition to low number of marriages, there were also 120,000 divorces. In the face of the current difficult situation, the Ukrainian State now proposes marriage registrations in one day, meaning that people can apply online and their civil union will be registered with the government in one day.

On one hand, this seems to facilitate the registration of civil marriage, but on the other hand, it trivializes the very concept of family. If marriage can be registered in one day, it means that the next day you can get divorced, and something important is taken lightly, without deep involvement and responsibility. There is also another situation that makes us reflect. Before the war, the major challenges were represented by two types of families: dysfunctional families, that is, those experiencing a crisis, on the verge of divorce, and which the Church had to accompany to strengthen their family bond, and the families of migrants, when the mother, the woman, went to seek work in Italy, Greece, and other European countries, and the husband remained at home with the children.

Bringing the mother back to the family, that is how to reintegrate these people into Ukrainian society, into their own family, is a real challenge. But now we have four new challenges for family pastoral care. First of all, we have families who have lost a relative, young families: for example, a young wife who has lost her husband and doesn't know how to explain to her children when their father will come back. These

Відповісти на ці виклики?

Сьогодні душпастирська програма нашої Церкви, яку ми узгодили на рівні Синоду, може бути підсумована в перспективі *зцілення ран війни*. Одним із пріоритетів цієї душпастирської уваги є душпастирська опіка сім'ї, яка горює. Важливо зрозуміти, як супроводжувати сім'ю, і ми провели глибокий аналіз ситуації, що склалася в житті української родини. Перш за все, ми зрозуміли, що більшість українських сімей, на жаль, переживають ситуацію вимушеної розлуки. Велика частина чоловіків сьогодні воює. Це означає, що ці сім'ї живуть без щоденної присутності батька.

Ми маємо масову еміграцію: за оцінками, 14 мільйонів українців були змушені покинути свої домівки. Переважна більшість переїхала всередині країни, головним чином зі східних регіонів до центральної та західної частин. Далі, майже 6 мільйонів людей виїхало з України. Деякі повернулися, інші поїхали далі, в інші країни. Це означає, що ці сім'ї роз'єднані, тому що чоловіки не можуть виїхати за межі України. Переважна більшість, 80%, українських воєнних біженців у Європі – це молоді жінки з дітьми. Це велика трагедія розлуки.

Офіційна статистика свідчить, що у 2023 році в Україні було зареєстровано понад 170 тисяч шлюбів, що є найнижчим показником за всю історію незалежності країни. В окремі роки реєстрували по 600 тисяч нових шлюбів. Але є й інша статистика, яка нас дуже стривожила: окрім зменшення кількості шлюбів, було також 120 тисяч розлучень. Зіткнувшись з цим великим викликом, українська держава тепер пропонує реєструвати шлюб за один день, тобто люди можуть подати заявку онлайн і за один день їхній цивільний союз буде зареєстрований в органах державної влади. Це, з одного боку, здається, полегшує реєстрацію цивільного шлюбу, але, з іншого боку, тривіалізує саму концепцію сім'ї. Якщо за один день можна зареєструвати шлюб, то наступного дня можна розлучитися, і може статися, що до важливої речі людина ставитиметься легко, без глибокого залучення і відповідальності.

Існує також інша ситуація, яка змушує нас замислитися. До війни найбільшими викликами були два типи сімей: *неблагополучні сім'ї*, тобто ті, які переживали кризу, були на порозі розлучення і яких Церква повинна була супроводжувати, щоб зміцнити цей сімейний зв'язок; і *сім'ї мігрантів*, коли мати, жінка виїжджала на заробітки в Італію, Грецію та інші європейські країни, а чоловік з дітьми залишався вдома. Повернути матір в сім'ю – це дійсно виклик: як реінтегрувати цих людей в українське суспільство, в свою сім'ю. Але тепер ми маємо чотири нові виклики сімейного душпастирства. По-перше, це сім'ї, які втратили родича, молоді сім'ї, наприклад, молода дружина, яка втратила чоловіка і не знає, як пояснити дітям, коли повернеться батько. Таких молодих вдів в Україні сьогодні називають

young widows in Ukraine today are called "black tulips". It is truly a tragedy and we must accompany these families.

The other tragedy is that of the families of those who have been seriously injured in war. According to official statistics, in Ukraine today, we have 200,000 people, former soldiers and civilians, who have been seriously injured. And the family bears the full weight of caring for and providing social and medical assistance to the injured. Often these families are abandoned by the State, which cannot offer adequate social assistance. These seriously injured people who need specific medical care often don't even have enough food. It is estimated that among these 200,000 injured, 50,000 have lost their legs or arms, especially young people, and they need rehabilitation and specific care. Accompanying these people means not only healing the body: they need psychological counseling, but this does not work without spiritual accompaniment.

And how can you offer spiritual accompaniment to a 23-year-old woman who has lost her arms? It is truly a great challenge.

Then we have other families who have received the news that a relative of theirs is missing on the front and there is no news of him. Officially, 35,000 people are registered as missing. You can't imagine the hell the mother and father who have no news of their son or the wife who lives with no news of her husband are going through!

Imagine a 25-year-old woman with two children who says, 'I don't know how to pray because I don't know if my husband is alive or dead. Am I a widow or not? How can I organize my life?' This becomes torture because the child asks every day, every morning, 'When is dad coming back?'. And that woman doesn't know what to answer, she doesn't know how to tell her child whether his father is alive or dead. Every time a new prisoner exchange is announced and when the people who were previously registered as missing appear, these hopes are revived, but pain, disappointment, and profound suffering are also revived.

Then we have another category, which is the families of prisoners of war, and accompanying them is a very difficult challenge. I must say that in every parish I visit, they present me with endless lists of relatives who are prisoners of war.

I relentlessly collect these names, I look at these faces of young people, and I transmit them to the Holy Father. From time to time, I write a letter with a new list of prisoners of war. I am deeply grateful to the Holy Father for his commitment to the release of prisoners of war. We know the whereabouts of some, of others we don't. We pray that one day they may be released and return home.

This is the picture of the suffering of Ukrainian families today, this is how war has struck at the heart of Ukrainian society, namely the family. Another dimension of Ukrainian society's life is children. We are witnessing a dramatic decline in births in Ukraine. Accord-

вають «чорними тюльпанами». Це справді трагедія, і ми повинні супроводжувати ці сім'ї.

Інша трагедія – це трагедія родин тих, хто отримав важкі поранення на війні. Сьогодні, згідно з офіційною статистикою, в Україні 200 тисяч людей, колишніх військових і цивільних, отримали важкі поранення. І весь тягар супроводу та надання соціальної і медичної допомоги пораненим лягає на плечі родини. Часто ці сім'ї залишаються покинутими державою, яка не в змозі надати належну соціальну допомогу. Ці тяжко поранені люди, які потребують специфічної медичної допомоги, іноді не мають навіть достатньо їжі. За оцінками, серед цих 200 тисяч поранених 50 тисяч втратили кінцівки, особливо молоді люди, і потребують реабілітації та спеціального догляду. Супроводжувати цих людей означає не тільки лікувати тіло, вони потребують професійної психологічної терапії, а вона не працює без духовного супроводу. А як духовно супроводжувати молоду 23-річну жінку, яка втратила руки? Це справді великий виклик.

Також є сім'ї, які отримали повідомлення про те, що хтось із їхніх родичів пропав безвісти на фронті, і від нього немає жодних звісток. Офіційно 35 000 людей вважаються зниклими безвісти. Ви не можете собі уявити, через яке пекло проходять мати і батько, які не мають звістки про свого сина, або дружина, яка живе без звістки про свого чоловіка! Уявіть собі 25-річну жінку з двома дітьми, яка каже: «Я не знаю, як молитися, бо не знаю, чи мій чоловік живий, чи мертвий. Я вдова чи ні? Як мені організувати своє життя?». Це стає тортурами, бо щоранку дитина запитує: «Коли повернеться мій тато?». І ця жінка не знає, що відповісти, не знає, як сказати дитині, чи живий її батько, чи ні. Кожного разу, коли оголошується про новий обмін полоненими, коли з'являються люди, які раніше вважалися зниклими безвісти, ці надії оживають, але разом з надією з'являється біль, розчарування і глибоке страждання.

Крім того, є ще одна категорія – сім'ї військовополонених, і супроводжувати їх – це дуже складний виклик. Мушу сказати, що в кожній парафії, яку я відвідаю, мені представляють нескінченні списки родичів, які є військовополоненими. Я постійно збираю ці імена, дивлюся на ці обличчя молодих людей і передаю їх Святішому Отцеві. Час від часу я пишу листа з новим списком військовополонених. Я глибоко вдячний Святішому Отцеві за його зусилля у справі звільнення військовополонених. Про деяких ми знаємо, де вони перебувають, про інших – ні. Ми молимося, щоб одного дня вони були звільнені і повернулися додому. Такою є картина страждань української сім'ї сьогодні, так війна торкнулася серця українського суспільства, тобто, родини.

Іншим виміром життя українського суспільства є діти. Ми є свідками різкого зниження народжуваності в Україні. За даними державної статистики, у 2023 році в Україні народилося 210 тисяч дітей. На

ing to state statistics, in 2023, 210,000 children were born in Ukraine. For the year 2024, only 180,000 births are expected. This is one third of what normally happened in Ukraine before.

Officially, the Ukrainian government claims that 527 children have been killed and 1,224 injured to varying degrees of severity.

Needless to say, a great crime against the dignity of the child are the deportations by the Russian government of Ukrainian children from the occupied areas to Russia, thus separating them from their parents. Ukrainian authorities claim to have identified and verified information about nearly 20,000 children who were deported to Russia during the full-scale war. The total number of children who, according to Russian sources, have been taken, by various means, from the occupied territories to Russia is of about 700,000. The Ukrainian government states that as of January 24, 2024, 388 children have been returned to Ukraine, which is a relatively small number. We are grateful that the International Court is studying this phenomenon, and is already defining all this as a crime against humanity.

But we must pray for these children because they are among the weakest and most vulnerable, and during war, those who suffer the most, who receive the most devastating injuries. This phenomenon of war children in Ukraine is another humanitarian disaster that we, as a Church, must address today. We must give voice to these voiceless children, help parents find their children, and also accompany them.

I have met some children who were deported by the Russians and then, through various international mechanisms, including the mission of Cardinal Matteo Zuppi, were returned to their families. These children really need specific care, they deserve great attention, very particular pastoral accompaniment because in their young age they have experienced unimaginable human cruelty and some of them have been sexually abused. This is a cry of pain from Ukraine that the whole world must be aware of and listen to.

Q. What is your message to Catholics worldwide two years after the start of the full-scale invasion?

Archbishop Shevchuk We are doing everything to end this senseless war! We must seek all means to restrain the aggressor because war always brings death, tragedy, and the destruction of human life and entire societies. I would like our brothers and sisters in Europe and around the world to understand that the war in Ukraine is not just a "Ukrainian war," meaning it's not simply a phenomenon that can be confined within the borders of our suffering country: it is a reality that is invading the world, like a volcano erupting in Ukrainian territory, but its smoke and lava extend beyond. This war will eventually affect everyone, not just the soldier on the front lines and their family, but also everyone who lives near or far from the borders of Ukraine, European society, and even the global society. Therefore, we ask for solidarity.

2024 рік очікується лише 180 тисяч народжень. Третьина від того, що було в Україні раніше. Офіційно український уряд заявляє, що 527 дітей загинули і 1224 отримали поранення різного ступеня тяжкості. Очевидно, що найбільшим злочином проти гідності дитини є депортація російським урядом українських дітей з окупованих районів у Росію, які були розлучені зі своїми батьками. Українська влада стверджує, що ідентифікувала та перевірива інформацію про майже 20 тисяч дітей, які були депортовані в Росію під час широкомасштабної війни. Загальна кількість дітей, які, за даними російських джерел, були різними шляхами вивезені з окупованих територій у Росію, становить приблизно 700 тисяч. Український уряд заявляє, що станом на 24 січня 2024 року в Україну було повернуто 388 дітей, що є відносно невеликою кількістю. Ми вдячні, що Міжнародний суд вивчає це явище і вже назвав це злочином проти людяності. Але ми повинні молитися за цих дітей, тому що вони є одними з найслабших і найуразливіших, а під час війни тими, хто найбільше страждає, тими, хто отримує найбільш спустошливі рани, є найслабші.

Цей феномен дітей війни в Україні є ще однією гуманітарною катастрофою, на яку ми, як Церква, повинні сьогодні відповісти, ми повинні дати голос цим дітям, позбавленим голосу, допомогти батькам знайти своїх дітей, а також супроводжувати їх. Я зустрічався з деякими дітьми, які були депортовані росіянами, а потім через різні міжнародні механізми, в тому числі через місію кардинала Маттео Зуппі, були повернуті до своїх родин. Ці діти дійсно потребують особливої опіки, вони заслуговують на велику увагу, на особливий душпастирський супровід, тому що в своєму юному віці вони пережили всю можливу людську жорстокість, яку ми, дорослі, навіть не можемо собі уявити, а деякі з них зазнали сексуальної експлуатації. Це крик болю з України, який весь світ повинен зуміти почути і прислухатися до нього.

З яким посланням Ви б хотіли звернутися до католиків усього світу в цю другу річницю від початку широкомасштабного вторгнення?

Зробімо все, щоб зупинити цю безглузду війну! Ми повинні шукати всі засоби, щоб стримати агресора, бо війна завжди несе з собою смерть, трагедію, нищення людської особи і всього суспільства. Я хотів би, щоб наші брати і сестри в Європі та в усьому світі сьогодні зрозуміли, що війна в Україні – це не лише «українська» війна, тобто не просто явище, яке можна замкнути в кордонах нашої стражденної країни: це реальність, яка вторгається в світ, це як вулкан, який вивергнувся на українській території, але його дим і лава виходять за її межі. Ця війна рано чи пізно торкнеться кожного, не лише солдата на фронті та його родини, але й кожного, хто живе поблизу чи далеко від кордонів України, європейського суспільства і також світу. Тому ми просимо про солідарність. Не забувайте про нас, бо якщо нас забудуть і покинуть, то цей землетрус, який ми переживаємо сьогодні в Україні, сколихне весь світ.

DIVINE LITURGY SCHEDULE:
February 25th – March 2nd

Sunday, 25 (2nd Sunday of Lent, St. Tarasius, Archbishop of Constantinople)

8:30 AM Divine Liturgy (Eng.).....For Our Parishioners

10:00 AM Divine Liturgy (Ukr.)

- Health & God’s Blessings for Sviatoslav, Yaroslav, Adrian, Marko, Jennifer, Oksana.....
- Health & God’s blessings, quick release of the prisoners of war.....Maria
- Health & God’s Blessings for Daria, Yaroslav, Nadia, Mykhaylo, Roman, Yaryna, Bohdan, Stefania,
Oles’, Orest, Zoryana, Sofia, Petro, Daria, Bohdan, Maria, Andriy, Danylo, Anna, Juliana, Andriana.....
- Health & God’s Blessings for Viktoria, Natalia, Tetyana, Roman, Vasyl, Bohdan, Albert.....
- Health & God’s Blessings for Nataalka Struk.....Mothers in Prayer
- Health & God’s Blessings for Oleh.....mother
- Health & God’s Blessings for Iryna, Zenoviya, Hanna & family.....L. Volotka

Monday, 26 (Holy Father Porphyrius, Bishop of Gaza)

6:00pm Stations of the Cross

Tuesday, 27 (Venerable Father and Confessor Procopius the Decapolitan)

No Divine Liturgy

Wednesday, 28 (Venerable Father and Confessor Basil, Ascetical Companion of Procopius)

6:00pm Divine Liturgy of the Presanctified Gifts

- +All civilians and military killed by russians in Ukraine.....

Thursday, 29 (Venerable Cassian)

No Divine Liturgy

Friday, 1 (Holy Venerable-Martyr Eudocia)

6:00pm Divine Liturgy of the Presanctified Gifts

- +All civilians and military killed by russians in Ukraine.....

Saturday, 2 (Holy Priest-Martyr Theodotus, Bishop of Cyrenia)

8:00 +Andrij, Maria, Kazymyr, Ivan, Joseph, Anna.....family
 +Ivan, Mykhaylo, Paraskevia, Maryna, Onysia, Marko, David, Anna, Vasyl, Kharytyna, Orest
 +Vira, Anatoliy, Maria, Maria, Evhenia, Volodymyr, Hanna & souls in purgatory.....

5:00PM

- Health & God’s Blessings for Nadia, Mykhaylo, Daria, Yaroslav, Orest, Zoryana, Sofia,
Petro, Yaryna, Roman, Bohdan, Stefania, Oles’, Daria, Bohdan, Andriana, Mykhaylo